

08. Poglavlje

Nevolje na putu

U svitanje, Elesar je bio spreman za put i čekao pred dvorcem Caitlin i Quickfoota. Dok je Caitlin veselo skakutala stepenicama, radosna što se avantura nastavlja, Quickfoot je pospano posrtao, mrgode i se i gunaju. Sinojnja svirka ga je toliko umirila da se nije želio više probuditi.

Kad je ugledao Elesara i pored njega tri osedlana pegaza, pomislio je da još sanja:

„Kaj je ovo? Kaj vi mislite letit? A, ne, ne!“ ustukne korak unatrag. „To ni za mene. Pa, ja bum vumrl od straha prije nek stignemo.“

„Ne boj se, prijatelju! Kad si na pegazovim lema sigurniji si nego na bilo kojem konju!“ ohrabrivao ga je Elesar. Usred noć i u rano jutro, Elesar je zradio nekakvom pozitivnom energijom, primijeti Quickfoot. Njemu je otki teško slomiti duh. Svejedno, njegov pozitivan stav mu nije ulijevao sigurnost oko pegaza.

„Nigdo nije siguran ni na konju, a kamoli na pegazu. To ni za mene. Kaj mi to delate?“

„Zapravo i ja mislim da bi bilo najbolje da mi idemo sami, a ti se drži tla ako misliš da je to za tebe sigurnije“, rekao mu Elesar i zategne sedlo. „Ako želiš možeš ostati u Valinndoru. Nitko ti neće zamjeriti.“

Quickfoot je gunao i prigovarao, ali nije namjeravao odustati. Takvu priliku ne bi propustio ni za živu glavu. I bio je vjerno zahvalan što mu je Elesar podario slobodu. Da ga odbije i ostane u vilenjaku kom gradu, bila bi uvreda i ispod ponosa. A Quickfoot to nikako nije želio.

„Hajde, Quick! Bit će zabavno“, hrabrila ga je Caitlin, potapšala pegaza po njušci i jednim skokom lagano se vinula u sedlo.

„Možda tebi!“ odgovori Quickfoot sebi u bradu da ga neuju i uzjaše nevoljko.

Ne obazirući se na Quickfootovo prigovaranje, Elesar se pozdravljao s Kalisom koja se došla pozdraviti. Bila je zabrinuta, iako to nije pokazivala:

„Pripazi na Lauren!“ zamoli je Elesar. Nepotrebno. Koliko god su se međusobno zadirkivale, svaka od njih dala bi život za drugu.

„Nisi joj rekao da odlazite, zar ne?“

„Ne. Da sam joj rekao, htjela bi ići s nama, a to bi za mene bio dodatni napor. Pogledaj samo ovo dvoje. A tek da je uz njih Lauren. Moramo putovati brzo i sigurno koliko je to moguće. Ne mogu istovremeno paziti na sve“, mada je i sam mislio da je Lauren veđovoljno iskusna da se sama brine u divljini, nije želio riskirati. Ne sada.

„Bolje je ovako“ potvrdi Kalisa, znajući koliko je trebao to učuti od nje.

„Znam da će biti ljuta...“ uzdahne Elesar. Svaki put kada je napuštao Valinndor, vodio ju je sa sobom.

„Razumjet e.“

„Htjet e po i za nama. Ne dopusti joj. Opasno je.“

„Ne brini. Neka vas Božica vodi na vašem putu“, re e Kalisa, zagrli ga i poljubi u usta.

Elesar uzjaše pegaza i zadnji put provjeri jesu li uzeli potrebne stvari:

„Jeste li spremni?“ obrati se Quickfootu i Caitlin.

„Jesmo!“ uzbu eno e Caitlin i vrsto prihvati uzde.

„Ali ja nisam spremaaaaaan!“ vikne Quickfoot, ali pegazi su ve poletjeli. Bio je to prizor koji je još uvijek oduševljavao Kalisu i pratila ih je pogledom sve dok nisu nestali u najbližem oblaku.

U tom trenutku Lauren izi e iz dvora. Nosila je stvari spremne za put. Vidjevši sestru, iznena eno upita:

„Što ti radiš ovdje tako rano? Zar ne bi trebala spavati? Gdje je Elesar?“

Kalisa joj pri e i zagrli je. Iako navikla na Kalisin obi aj da grli svakog tko joj se dovoljno približi, Lauren je osjetila da ovaj zagrljaj ne sluti na dobro.

„Lauren, do i malo. Elesar je s Caitlin i Quickfootom upravo odletio u Adazar.“

Lauren se oslobodi Kalisinog zagrljaja i oštro je pogleda; „Što?! Kalisa, ne izmišljaj! Uop e nisi zabavna.“

Kalisa je imala ozbiljan izraz lica, što Lauren još više uznemiri: „Pa govoriš istinu! Zašto bi otišli bez mene, ne razumijem?!“

„Elesar misli da je suviše opasno da i ti ideš s njima.“

„Opasno? Koješta!“ povisi Lauren glas. „Pa ja sam njegova suputnica otkad znam za sebe! Sve smo prepreke savladavali zajedno.“

„Znam, Lauren. Ali uz nedovoljno iskusnu Caitlin i posve neiskusnog Quickfoota, briga za tvoju sigurnost bila bi mu preteška. Mislio je da je ovako sigurnije“, sestra ju pokušava umiriti, no nije uspjelo.

„Baš zato sam i ja trebala i i!“ ljutito e Lauren i krene prema konjušnici.

„Kamo eš, Lauren?! Stani!“ povi e Kalisa. Dogodilo se baš ono što je Elesar rekao.

„Idem za njima!“ ne osvr u i se, dobaci.

„Ne možeš! Otišli su na pegazima. Osim toga Elesar je rekao da si nam potrebija ovdje.“

„Šuti, sestro! Idem za njima, a ti me ne možeš sprije iti!“ otresito e Lauren.

„Sad je dosta!“ Ina e mirna Kalisa, uvijek vedre naravi, sad je planula. Njezina mla a sestra je pretjerala. Glasno je povikala: „Melrone!“

Na to se no ni vilenjak, koji je uvijek bio u blizini dvora, našao u vrlo kratkom vremenu do njih.

„Recite, gospo ice Kalisa.“

„Odvedi Lauren u njezine odaje i ne puštaj je iz vida. Jam iš mi za nju svojim životom. Postavi i stražu ispred vrata ako procijeniš da je potrebno“, odlu no e Kalisa. I dok

je bila ljutita njezino lice je ostalo milo i glatko. Ali su joj oči bile prodorne govore i da misli smrtno ozbiljno.

„Gospođice Kalisa, jeste li sigurni?“ zateeno je Melron. Još nikada nije morao zatvarati nekoga vilenjaka u pritvor. Vilenjaci nisu ni imali tamnice. Jedini pritvori koji su postojali su bili na drugoj strani potoka, kraj trgovačkog mjesta. Ljudi su često znali prekršiti valindorska pravila pa bi bili pritvoreni na nekoliko dana, dok se ne pokaju i smire. Ali da je vilenjak ikada morao biti pritvoren, to se još nije dogodilo.

„Jesam! Lauren u ovom trenutku predstavlja opasnost za sebe i okolinu. Naređujem da je pritvorite u njene odaje.“

„Nemaš pravo!“ poviče Lauren. Protestno je bacila stvari na pod i stala na korak sestri. Bila je niža od nje. Šumski vilenjaci su inače bili niži od noćnih.

„Nemam? Tko zapovijeda kada nema Elesara?“ upita je Kalisa.

„Melron!“ zadovoljno je Lauren misle i da je nadmudrila sestru.

„Žao mi je, gospođice, ali ne zapovijedam ja, nego vaša sestra Fiona“, rekao je Melron.

„Ali nje nema ovdje!“ nije odustala Lauren. Prkosno je prekrižila ruke na prsa i podigla uspravno glavu.

„To no, ali onda zapovjedništvo preuzima gospođica Kalisa“, odgovori joj Melron. Nije volio prepirke, pogotovo ne između plemenitih vilenjaka i onih koji su mu dragi.

„Zašto ja ne znam ništa o tome?!“ Lauren je bila nadmudrena. Kalisa joj nije ništa odgovorila:

„Odvedi je, Melrone!“ strogo naredi.

„Nikada ti ovo ne mogu oprostiti! Mrzim te!“ vikala je Lauren dok ju je Melron odvodio u odaje protiv njezine volje, a i svoje. No, Kalisina riječ je bila zadnja.

„Ah, oprosti mi sestrice, ali to je za tvoje dobro“, Kalisa je tišim glasom. Pred njima su bila teška vremena i tko zna tko će koga još morati povrijediti da ne dođe do veće zla. Dolazilo je vrijeme kad će trebati birati između odluke glave ili srca.

*

Strah koji je obuzeo Quickfoota i dalje ga je morio. S obje ruke je grčevito stezao pegaza oko vrata, radije ga je životinja poela gubiti visinu.

„Quickfoote! Ugušiti ćeš pegaza“, vikne mu Elesar. Spustio se do njegove visine i pokazao mu kako da uhvati uzde.

„Quick, znam da se bojiš, ali ovo je uistinu zabavno!“ vikala je Caitlin iznad njih, ne odoljevši da pegaza natjera u nekoliko vratolomnih skokova.

„Lako tebi reći! Ja sam gmazoliki! Mi spadamo pod vodu a ne na oblake!“

„Bez brige, uskoro slijetimo. Pegazi se moraju odmoriti“, dovikne Elesar.

„Jedva ekam vrsto tlo!“

Elesar zazviždi na što se pegazi strmoglave prema zemlji. Quickfoot zaurla od straha. Tek na par metara iznad zemlje oni usporiše, pa se zatim lagano, poput otpalog lišća, prizemlje. Gmazoliki odmah skoče i po ne ljubiti zemlju, ali ga žestoka bol u želucu gotovo prepolovi. Savijao se na tlu, ispuštajući i krikove kakve Caitlin još nije čula. Nagla promjena tlaka i prevelika brzina bile su previše za njegov želudac.

„Jadni Quickfoot!“ zabrinuto je. „Je li moguće da mu je tako teško?“

„Nemoj zaboraviti da je on gmaz. Mislim da upravo izbacuje doru ak“, našali se Elesar.

Kirošanska princeza elegantno sjaše s pegaza i zadovoljna ga pogladi. Ovo iskustvo će dugo pamtiti. U vrlo kratkom vremenu, prevalili su udaljenost koja bi običnim konjima trajala danima.

„Gdje se nalazimo?“ upita Elesara. Stali su na brežuljku okruženom šumom, dokle god je pogled sezao. Visoka stabla i guste krošnje izgledale su joj isto. No ne i vilin-ovjeku.

„Na granici valindorskih šuma smo. Još ćemo jednom poletjeti do Gatewaya, a zatim ćemo tamo nastaviti pješice. Pegazi su snažne životinje, ali ne mogu izdržati toliko dugo putovanje. Njima je potrebno više odmora nego konjima.“

„Jasno, zbog letenja“, zaključi Caitlin. „Znaš i da nas čeka naporan put. Evo Quicka. Izgleda da se oporavio od leta.“

Gmazoliki se vratio do njih brišući usta rukom. Nije želio zaprljati novu odoru koju su mu vilenjaci dali. Svi čula mu se zelena boja usklađena sa smećim hlaćama.

„Ni to za mene! Ja sem gmaz, ne ptica!“

„Bez brige, od Gatewaya nastavljamo na tlu“, osmjehne se Elesar.

„Imaš prav! Morem se malo odmoriti?“

„Naravno. Ja ću potpaliti vatru“, rekao je Elesar i otišao po suho granje.

Quickfoot se nasloni na kamen, primi za trbuh objema rukama i rekao: „Dosta mi je brzih vožnji za čeli život. Mislim da ne bi preživio.“

„Meni je bilo uzbudljivo“, rekao je Caitlin. „Vjetar u kosi, predivan pogled, uzbuđenje...“

„Meni ne! A si vidla šefa? Ko kamen! Nije ni trepnul dok smo se spuštali.“

„Kako ti znaš kada si itavo vrijeme držao oči zatvorene“, našali se Caitlin.

„A dobro, imaš prav. Ima kaj za jest?“ upita Quickfoot, zanemarivši bol u želucu.

„Bez brige, Quickfoote. Vilenjačka kuhinja će ti prijati“, rekao je Elesar vadeći iz bisage hranu.

Objed je očitog odgovarao Quickfootu. Legao je na travu i zadovoljno se smješкао s rukama sklopljenima iza glave:

„Kak je ovo pasalo! Znae kaj bi ja sad? Skočio u ono Sveto jezero. Zakaj smo otišli od tam?“

„Ti si mogao ostati, kao što ti je i sam Elesar rekao. Umjesto toga, odabrao si putovanje s nama“ podsjeti ga Caitlin.

„Da, stvarno! Koji sem ja bedak!“ našali se Quickfoot. „Ipak je bolje biti u vašem društvu.“

„Hvala ti, Quick. To je lijepo od tebe“, zahvali Elesar.

„Hej! Rekel si mi Quick! Znal sam da bumo se brzo skompali“, ponosno rekao Quickfoot.

„Silan si ti momak!“ nasmije se Elesar.

„Još male pa bum i sam to veroval. A kolko još do arobnjakov?“

„U podne ćemo stići do Gatewaya uz još malo letenja.“ Na spomen letenja, Quickfootu se želudac oglasi. Ne opet, pomisli. „Nakon toga ćemo nastaviti pješice. Trebat će nam **par tjedana** do podnožja Enolara gdje se nalazi put do visoravni Adazara.“

„Kaj se bumo još morali i penjat. Ma daj! Il letim il se penjem! Zakaj ne bi mogli malo plivat, gmizat ili nekaj slićno“, jadao se Quickfoot.

„Nakon što se vratimo iz Adazara, možeš plivati u jezeru St. Itar koliko hoćeš! A sada krećemo!“ zapovijedi Elesar blagim glasom.

Caitlin i Quickfoot poslušno uzjašu pegaze. Ponovo se vinuše u zrak, i ovog puta se inilo da se Quickfoot privikao na let. Bio je posve mirniji nego prvi put.

*

Sletjeli su nedaleko od utvrde Gateway; granice koja dijeli sjeverni Sillwith od ostatka. Utvrda je bila smještena na jedinom prolazu kroz Enolarski masiv. Razlog izgradnje potječe još iz davnina, kada su ljudi bili tek pridošla rasa na Sillwithu. Već tada su se sukobljavali s barbarima i orcima i u dugotrajnim sukobima su ih uspjeli protjerati na sjever preko prolaza. Sagrađili su utvrdu koja bi osiguravala da barbari i orci ostanu na sjeveru. Od kamena s Enolara, osim kule, sagrađena su i vrata Gatewaya. Masivna vrata su otvarali posebni mehanizmi drvenim kolutima koje je pokretalo i do desetak ljudi, ali to su rijetko činili. Jer malo je ljudi išlo na sjever. Nitko nije želio ići u zemlju barbara i orka i još kojekakvih divljih zvijeri, osim hrabrih pustolova i onih željnih slave. S druge strane utvrde, barbari su pokušali nebrojeno puta probiti njezinu obranu, ali njihovi pokušaji bi se razbili o vrste zidine kao valovi o stijenu. Do današnjeg dana, utvrda iste vrste stoji na svome mjestu.

Koračaju prema utvrdi, društvo začuje zvuk roga s kule. Trenutak poslije, kroz malena vratašca, skrivena od pogleda s ceste, iza se stražar u srebrnom oklopu. Bio je oklopljen od glave do pete. U ruci je držao veliku borbenu sjekiru:

„Tko hodi prema Gatewayu?!“ uzvikne stražar.

„Elesar, lord Valinndora, u pratnji svojih drugova“, uzvratila Elesar. Mirno je stajao i rekao da stražar ustrajava i korak.

„Pozdrav, lorde Valinndorski! Očekivali smo vas!“ neprijateljsko lice stražara nestane i pojavi se smiješak. On se pokloni i dovikne prema kuli. „Otvoraj vratnice! Pusti ih da prođu!“

Teška kamena vrata zaškripe i polako se lagano otvarati. Quickfoot je mogao čuti zvuk okretanja drvenih koluta. Nikada do sad nije vidio tako velika vrata. Valinndorske zidine su mu se činile upola manjima.

„Pozdrav, vojnik. Kako ti je ime?“ upita Elesar nakon što su prišli stražaru.

„Artas, lorde. Stražar u službi njegovog velikanstva Christiana, vladara Kirošana“, odgovori stražar.

„Daleko si od kuće, Artase“.

„Istina, gospodine“, Artas se okrene prema Caitlin i duboko pokloni. „Princezo Caitlin, dobrodošli u Gateway. Vaša prisutnost ovdje velika nam je čast.“

„Hvala, Artase. Lijepo je vidjeti da su kirošanski ljudi revni i uvijek spremni“, Caitlin uzvratila uljudno kako je naučila na dvoru.

„Kralj nas je obavijestio da dolazite. No nije rekao da ćete biti u društvu još jedne osobe“, rekao je Artas i sumnjivo pogleda Quickfoota.

„Nije ni mogao znati jer nam se on pridružio u Valinndoru“, rekao je Elesar da izbjegne nepotrebna objašnjavaanja. „Ovo je Quickfoot, iz Mošvare.“

„Gmazoliki, lorde?“ začu se Artas. Znao je da ljudi na granicama Mošvare uzimaju gmazolike za robove. Ali da vilenjaci imaju robove još nije čuo.

„Da, Quickfoot, prijatelj kraljevske obitelji“, brzo se snađe Elesar i promjeni temu. „Umorni smo od puta, Artase...“

„Naravno, lorde. Naporno je putovati iz Kiroshana sve do ovdje. Pa makar i na pegazima. Napravili smo smještaj za vas. Soba našeg bivšeg kapetana je slobodna“, ponudi im Artas.

„Bivšeg kapetana?“ upita Caitlin.

„Da. Ubijen je tijekom prošlog napada barbara. U zadnje vrijeme su napadi česti. Ne bih vam preporučio da idete ovim putem do Adazara. Ova utvrda je zadnje mjesto gdje se zakoni zapada provode.“

„Kak misliš?“ upita Quickfoot.

Artas pokaže rukom prema natpisu iza njega. Velikim crvenim slovima na zajedni kom jeziku Sillwitha pisalo je: **«Stran e! Ovdje te tvoj zakon ne štiti!»**

„Aa. Kužim.“

„Hvala na ponudi i upozorenju Artase, ali to nam je jedini put do Adazara. Ne smijemo stati. Vrijeme nije na našoj strani“, zahvali Elesar.

„Razumijem, lorde. Sretno vam bilo!“ dobaci im Artas i kada su krenuli dalje, naredi da se vratnice ponovo zatvore.

Škripanje teških vratnica uznemiri Quickfoota. Nije volio biti odsje en od poznatog svijeta i kro iti u nepoznato.

„Ne svi a m se ovd! ak mi lepše izgleda moja mo vara!“

„Mnoge stvari u životu nisu ugodne, ni lijepe, Quick. Na nama je da im se prilagodimo“, re e mu Elesar promatraju i okolicu. Omanje ku ice i nekoliko taverni prostiralo se uzduž poplo ene ceste. Zadnja svratišta prije prijelaza na „divlju stranu“. Ozra je bilo tmurno. Tek pokoji ovjek bi provirio kroz prozor, da vidi tko su novi prolaznici. Njegovo hladno lice nije odavalo prijateljski. Ni buke kakva bi se o ekivala u gostionicama nije bilo. Prigušene svije e na prozorima bile su jedini znak života. Tko bi zdrave pameti živio u ovakvom mjestu, pomisli Caitlin.

Njezino mišljenje je dijelio Quickfoot. Udarci kopita o kamenom poplo enu cestu, baklje koje su jedva gorjele nisu mu pomogle da se smiri. Svako malo bi se osvrtao oko sebe kao uplašena životinja.

Polagano su se kretali prema drugim vratnicama, kad je pokraj njih prošla velika kočija. Na kočiji je bio željezni kavez, namijenjen za robove. Do kočije su jahala dvojica muškaraca s udnim oružjem u rukama, ne im izme u koplja i sjekire s užem zavezanim u laso na kraju. Dok je jedan mjerio Caitlin neprimjerenim pogledom, drugi je sumnjivo gledao Quickfoota. Princeza osjeti istu nelagodu kao i u Imaniju pa se stane bliže uz Elesara. Quickfoot u ini isto. I pegazi su se meškoli. Elesar je pak oprezno promatrao jaha e i kočiju. Tek kada su se podalje odmakli, Quickfoot izusti tiho drhtavim glasom:

„Lovci na robove!“

„Lovci na robove?!“ upita ga Caitlin. Rekao je tako tiho da ga je jedva čula.

„Da! Oni fataju gmazolike i barbare, a znaju i ufatit i zalutale ljude i vilenjake. Posle ih prodaju ljudima, naj eš e onima kaj žive na rubnom delu mo vare! Oni im daju puno zlata za robove! Njima je svejedno koja si rasa. Za njih su svi robovi. Mrzim lovce!“ re e Quickfoot gotovo na rubu suza.

„Divljaci. Vjeruju samo u zlato i ništa drugo“, s prijezirom e Elesar nesvjesno drže i ruku na dršci ma a. „Bez brige, Quick. Samo se drži uz nas i ništa ti ne e biti. Zapamtite, nema odvajanja.“

„Dogovoreno!“ re e Quickfoot i primi Elesara za mišicu.

„Ne toliko blizu, Quick!“ dobaci Elesar.

Sumrak se spustio, a s njim i gusta magla. Jedva su vidjeli jedno drugo, a kamoli put ispred sebe. Tek zvuk otvaranja drugih vratnica nagovijestio im je da su izašli iz Gatewaya. Htjeli su uzjahati, ali let nije dolazio u obzir kroz maglu.

Elesar se nikako nije mogao riješiti osjeća da ih netko promatra. Magla se nije povlačila i prigušila mu je osjetila. Ali zato ga njegov instinkt nije iznevjerio. Govorio mu je da nešto nije u redu. Mora se okrenuti. I okrene se.

„Caitlin? Caitlin, gdje si!“ pozove je. „Quick, gdje je Caitlin!“ kroz njega prostruji neugodan osjećaj.

„Kaj nije iza nas... Caitlin! Idem je naći!“ uzvikne Quickfoot i krene natrag prema Gatewayu.

„Quickfoote, stani! Ne smijemo se razdvajati!“

„Elesar?“ Caitlin se pojavi ispred njega.

„Dijete, kamo si odlutala?“ zabrinuto kaže Elesar.

„Nikamo. Vas dvoje ste zaostali. A gdje je Quickfoot?“

„Traži tebe! Quickfoote!“ dogodilo se upravo ono čega se Elesar bojao. Razdvojili su se kada nisu smjeli.

„Quick! Vрати se!“ pokušava ga dozivati Caitlin, ali je Elesar naglo ušutka.

„Tiho! Čujem topot konja i kokušuju.“

„Lovci na robove! A Quick je negdje sam!“ prestrašeno kaže Caitlin.

Iz pravca odakle je dopirao zvuk topota konja, začuje se povik muškog glasa:

„Eno ga tamo, bježi! Zgrabite ga!“

„Oh ne, vidjeli su ga!“ reče Caitlin suznih očiju.

Elesar isusom se mašinski zagleda kroz maglu. Naprezao je oči, no nije mogao ništa vidjeti. Isprva. Odjednom ugleda kako netko trči prema njima. Quickfoot. Trčao je glavom bez obzira, sve dok nije udario u Elesareva prsa.

„Elesar!“ uzvikne Quickfoot s olakšanjem, ali strah ga nije napuštao. „Lov...lov...lovci me naganjaju! Spasi me!“ preklinjao je. Njegova zelena koža postala je siva, gotovo kao magla. Zato ga je Elesar jedva primijetio. Gmazoliki je imao sposobnost kameleona kada bi se našao u neprilici.

„Quick! Saberi se i stani iza mene.“ Elesar je nastojao ostati miran, iako mu je krv ubrzano tekla venama. Nadao se da će Quickfootova sposobnost zavarati lovce i neće ga vidjeti.

Pred njima se uskoro pojave kola, a kraj njih dva konjanika.

„Pozdrav, putnici. Što vas je navelo da putujete po ovakvim uvjetima?“ pozdravi jedan od konjanika. U ruci je držao baklju koja je donekle osvjetljavala njegov lik. Na sebi je imao zatvorenu kacigu iz koje su sijevale sive oči. U drugoj ruci je držao dugačku koplje.

„Pozdrav vama, gospodo. Isto pitanje i mi postavljamo vama!“ odgovori Elesar. Stajao je uspravno podignute glave. Na vrijeme je spremio Moonsaber, ali ga je i dalje držao za dršku.

„Mi smo u potrazi za jednim gmazolikim, zalutao je ovdje a mi ga želimo vratiti kući“, reče konjanik, na što se njegovo društvo nasmije podmuklo.

„Nismo vidjeli nikakve gmazove!“ prozbori Caitlin nervozno. Prisjetila se onog neugodnog pijanca iz „Izgubljenog putnika“. Isti osje aj ju je sad obujmio kao hladne ruke.

„Vidim da imate pegaze. I to tri komada, a vas je dvoje. To je rijetkost u ovim krajevima. Mora da ste vilenjak iz Valinndora ili ste ubili vilenjake i ukrali im prijevoz“, nastavi konjanik.

„Nismo nikoga ubili! Pegazi su naši“ odgovori Elesar i ja e stisne dršku Moonsabera.

„Onda mora da ste bogati vilenjak, gospodine...kako ste rekli da vam je ime?“

„Nisam rekao“, hladno e.

„A kako je ime mladoj dami?“ nastavi zapitkivati konjanik. Njegov sudrug je lagano prišao Caitlin sa strane. Elesar ga je primijeti kraji kom oka. Nije skidao pogled s onog prvog.

„To se vas ne ti e!“ hladno e Caitlin.

„U redu. Nisam mislio ništa loše. Samo vi nastavite svojim putem“ odvrati konjanik.

„Hvala, tako er“ uzvratu Elesar i pri eka da lovci odu prije njih. Oprezno se okrene, i dalje ne mi u i ruku s Moonsabera. Primi uzde pegaza i polako krene. Taman kada je pomislio da su izbjegli opasnost, jedan se konjanik okrene:

„Umalo zaboravih. Pripazite na barbare...Što je ovo?“ pogled mu padne na Quickfoota, kojem je koža ponovo poprimila prirodan izgled. Nesretnik je mislio da je opasnost prošla. „Gmazoliki! To je onaj! Zgrabite ih!“ povi e konjanik.

Brže od treptaja oka, Moonsaber se našao u Elesarevoj ruci spreman za borbu. Elesar naredi Quickfootu da uva Caitlin i sam nasrne na lovce. Napao je prvog koji mu je prišao. Bio je to ko ijaš. U rukama je imao sablju i zatr ao se prema Elesaru. Vili- ovjek je sko io na njega poput životinje i nogama ga pogodio u prsa. Ko ijaš ga pogleda s nevjericom, te gube i dah padne na tlo. Elesar dobaci koplje Quickfootu i premda gmazoliki nije bio ratnik, pojuri za Elesarem. Snagu mu je davala neopisiva mržnja prema lovcima na robove.

Lovci su možda bili izvrsni u hvatanju nesretnih gmazolika koji su ih se bojali, ali pokazalo se, da nisu dorasli ni Quickfootu, a kamoli Elesaru. Brzi potezi Moonsabera i vješte ruke lišili su ih oružja. A Quickfoot je kopljem uspio usmrtiti jednoga od njih. Instinkt za preživljavanje bio je ja i od straha.

Uskoro su uspravni bili samo Elesar i Quickfoot.

„Quickfoote, vidim da se u tebi krije ratnik. To koplje ti dobro leži u rukama.“ pohvali ga Elesar. Bacio je pogled na neprijatelje i kad se uvjerio da nisu više prijetnja, spremio je Moonsaber u korice.

„Šefe, ni ne znam od kud mi to. Nikad se još nisam ovak šibal“, govorio je uzbu eno. „Kaj bum o s lovcima?“

„Stavit emo ih u kavez i osloboditi konje. To neka bude poruka drugim lovcima.“ odlu i Elesar.

Oslobodili su konje, a lovce stavili u kavez. Preživjelog ko ijaša su privezali za kavez. Neka sam na e put ku i.

Pri e im Caitlin: „Imam lošu vijest. Pegazi su pobjegli! Nisam ih uspjela smiriti.“

„Borba ih je otjerala!“ zaklju i Elesar. Zazviždi da vidi ho e li se vratiti. Ništa.

„A mi smo poterali one konje!“ udari se po glavi Quickfoot. „Jesmo bedaki!“

„Što emo sad, Elesare?“ upita Caitlin i stisne se uz njega. Nikada se još nije osje ala tako nesigurno kao u ovoj gustoj magli.

„Pješice“, nevoljko e Elesar.

„Kaj?! Peške?! Po ovoj megli!? A kojim putem?“

„Dobro pitanje, Quickfoote. Od borbe sam izgubio smjer kretanja“ prizna Elesar, mada nije htio. Caitlin i Quickfoot ra unaju na njega, a on je izgubio smjer. „Ispred nas su dva puta, moramo odlu iti kojim po i.“

„Ja kažem da idemo desnim“, odlu no e Quickfoot.

„Ja isto mislim da je to pravi put“, doda Caitlin.

„Ve ina je odlu ila. Onda idemo desnim putem“, odgovori Elesar. Napravili su nekoliko koraka i pronašli naprtnja e koje su pale s pegaza. Barem su na pravom put, pomisli.

*

Nakon višesatnog hoda kroz gustu maglu, instinkt upozori Elesara da su ipak odabrali krivi put. Magla je postajala sve guš a i tamnija i jedva su vidjeli jedno drugo. Morali su zajedno držati konop da se ne ponovi ono što im se dogodilo nedavno.

„Ne svi a mi se ovo. Ve smo trebali biti u podnožju planine. Ili barem na putu do njega“, re e Elesar. Pomislio je da su se trebali vratiti do utvrde po konje, ali ve je bilo kasno. Nema svrhe žaliti za izgubljenim.

„Sad to veliš! Zakaj smo op e mene slušali!“ jadao se Quickfoot. Bio je na korak ispred ostalih i svako malo se okretao da vidi jesu li još iza njega. „Ne vidim si ni gubec!“

„I što emo sada? Izgubili smo pegaze, ne znamo kamo idemo i što još?! Nikada se više ne emo vratiti ku i!“ Caitlin se inilo da je sve crno i beznadno.

„Mali ka, ne plakati!“ tješio ju je Quickfoot. „Bez brige, bu šef našel pravi put! Kaj ne vidiš da se uspinjemo? Evo, pogle ! Penjem se prema gore! Vidiš? Penjem se“, objašnjavao joj je, ali iznenada izgubi tlo pod nogama i padne nizbrdo.

„Quick!“ povi e Caitlin i uhvati vrsto konop. No Quickfootova težina je povu e sa sobom. Elesar ih pokuša zaustaviti, ali prekasno je shvatio što se dogodilo. Caitlin ga je povukla sa sobom i oboje su se kotrljali nizbrdo.

Zaustavili su se na Quickfootu koji je ležao na tlu i jaukao:

„Joj, joj, joj! Maknite se z mene! Kak sam opal! Ste vidli? Kaj ja velim, pa jeste, i vi ste tu!“

„Gdje smo to?“ upita Caitlin pridižu i se i brišu i prašinu s odje e.

„Nisam siguran, ali vidim nekakvu kamenu plo u ispred nas“, re e Elesar i krene prema njoj.

Quickfoot pomogne Caitlin da ustane. Htjede po i za Elesarem, ali se ponovo spotakne o nešto i padne na tlo. Caitlin mu se nasmije. Na trenutak je zaboravila na brige koje su ih morale. Quickfoot opipa predmet preko kojeg je pao i podigne ga. Na svoj užas utvrdi da u ruci ima ljudsku lubanju. Vrisnuo je od straha, a Caitlin mu se pridružila.

Istodobno i Elesar shvati da je kamena plo a nadgrobni spomenik i da se nalaze na groblju.

„Ne svi a mi se ovdje! Idemo!“ zaklju i, ali prekasno.

Iz zemlje pod njihovim nogama po eše nicati ruke kostura, vrsto ih zgrabe za gležnjeve i sruše. Za njima iza e bezbrojni par ruku i prikuju ih za tlo. Caitlinin vrisak

---

odjekne krajem. Quickfoot pokuša pregristi košate ruke, ali uzalud. Elesar se trudio otrgnuti snažnim stiscima, ali prestane kada ugleda iznad sebe sablasnu priliku u crnom na crnom konju. Kroz otvore na kacigi u njega su gledale crvene oči.

Iza crne prilike se pojavi još jedna, bacivši velike mreže na sve troje. Ruke iz zemlje popuste i sablasni konjanici povuku mreže.

„Tako vam Božice, pustite nas vi ukleti stvorovi!“ poviče Elesar, ali se nitko nije osvrtao na njegove proteste. Snažni udarac jednog konjanika ga onesvijesti.